

POEZII NOUË

DE

DUILIU ZAMFIRESCU

BUCURESCI
INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE, CAROL GÖBL
Furnisor al Curții Regale
16, STRADA DÔMNEI 16
1899

POEZII NOUĚ

POEZII NOUË

DE

DUILIU ZAMFIRESCU

BUCURESCI
INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE, CAROL GÖBL
Furnisor al Curții Regale

16, STRADA DÓMNEI 16

1899

Frascati, 1899.

Bucovină

La o tufă de sulfină
Car cu patru boi
S'a oprit și ți se 'nchină,
Bucovină, Bucovină,
Leagăn de eroi.

Ți se 'nchină, că se duce
Nevoiașul car
Către valea de la cruce,
Unde omul o s'apuce
Drumul spre hotar.

Ah, Ștefane Voevoade,
Scoală din mintean,
Că duiumul de noroade
Inima din el i-o roade,
Bietul pământean.

Scoal' și buciună-ți teciorii
Din Homor la Reni,
Sună să răsune norii,
Să-ți deștepte roșiorii
De la Răsboeni.

Și la muchie te arată,
Fioros pe sur;
Prinde-ți paloșul din spată
Și 'nvirtește-te o dată
Roată împrejur.

Că Jidani și Rutenii
Pripășiți pe-aici
Zic că's dinșii pământeni,
Iar că noi și Moldovenii
Suntem veneticî.

Aleî, Doamne, dă de frânge,
Frânge-î de la briu,
Că noi plugurile-om strînge
Și-om măi semăna prin sânge
Ghindă 'n loc de grâu.

Fluture

Fluture, fluture, fluture,
Aripa vîntul și-o scuture,
Craiule tînăr al florilor,
Craînic al zorilor.

Daŭ pentru clipa-ți ușarnică
Toată viața mea harnică;
Daŭ pentru leagănul vîntului
Tronul pămîntului.

Du-mă prin lunci, unde soarele,
Bînd dimineața izvoarele,
Merge nuntaș, iar tu ginere
Florilor tinere.

Doi spînzurați ce prind fetele,
Unul furându-le betele,
Altul, măi sprințar, vederile,
Dorul și vrerile.

Mușce-te-ar dragostea, fluture,
Frigurî de dor să te scuture;
Plînge-te-ar roua cu zorile;
Rîde-te-ar florile.

La un Model

Plângi, fecioară, mâna albă,
Delicat'a, blând'a mână,
Ce din marmoră scotea
Gâtul tău încins în salbă,
Umerii frumoși de zână,
Fruntea 'n raze, ca o stea.

Dacă azi îi cântă psaltii
Iertăciunea de păcate,
Nu zîmbi la glasul lor:
Cum ești tu aũ fost și alții,
Foaie verde, foi uscate,
Drumul lor, al tutului.

Timpul va săpa 'n tăcere
Lutul grațiilor tale,
După vechiul nostru rost,
Și 'ntr'o zi și tu vei cere
Chiparoșilor din vale
Locul tău de adăpost.

Și va rămânea din goana
Turburatei tale viețe,
Amintind visul trecut,
O marmòree icoană,
Palpitând de frumusețe,
Dar al mânei ce-a căzut.

Buzescu

«Buzescule, scoal' din bătrâni,
Că te-a ajuns amurgul,
Ia paloșul din nou în mână
Și strînge'n pulpe murgul.»

«Că doar ai tost fecior de Ban
Și pui de Basarabă,
Și n'o să dormi sub pom la han
Când vremea e pe grabă.»

Și numai iacă de sub pom
Un cap de cal de munte
Și-apoi un ciot de cap de om
C'o rană drept în frunte.

«Buzescule, ți-ai părăsit
Și paloșul și durda
Și umpli lumea, necăjit,
Cu rana de la Turda.»

«—Măria Ta, de mult ești mort.
Iar eă, coprins de jale,
Cernit'a inimă, o port
Prinos Măriei Tale.

«Atăta timp de vecinic somn,
Că par'că nici mai numeri
De când frumosul cap de Domn
Ți l'aă zburat din umeri.

«Frumosul cap, cu nări subțiri
Și bolta frunții plină,
Catapeteazmă de gândiri
Zidită din lumină.

«Ți l'aă zburat, Măria Ta,
Că'i răpuseseseși, câniă,
Apropiind ce depărta
De țel, pe toți Români.

«Iar eă, acum, ce să mă fac,
Străin de tot ce este,
Un putrezit ciot de copac,
C'un nume de poveste?...»

«—Ce să te faci?... Să'ntinerești
 Și să te'ntorci la oaste,
Să'ți simtă hoardele crăești
 Dejghinurile'n coaste.

«Să fii voinic, ca să mai poți
 Trăi precum ți-e scrisul,
Imbărbătând pe cei nepoți
 Să-și îplinească visul.

«—Am înțeles, Măria Ta,
 Răspunde, tână, Banul,
Mă duc, pên'nu s'o înnopta,
 Să'mi caut buzduganul.

Turturică

Vine soarele a lene,
Iar în calea lui, păgânul,
Frunzei tremură din gene,
Florilor deschide sînul;

Codrul, — tăinele și plînsul
In izvoare și le-ascunde,
Bucuros că pên' la dînsul
Raza caldă va pătrunde;

Cântă 'n cuiburi păsărele
Ciripit de gușe plină,
Că s'a 'ntors voios la ele
Dătătorul de lumină.

*

Turturică venetică,
Neam de fire gânditoare,
Bați din aripă singurică
Plopilor de la izvoare.

Totuși toate sunt schimbate,
S'a 'ncălzit tot ce-a fost rece;
— Turturică, nu mă bate,
Dorul nostru nu ne trece.

Flori de Paște

—
La Palermo.

La Palermo, primăvara,
Trandafirii urcă scara,
Liliacul alb roșește
 Când sărută
 Dintr'o cută
Sinul ce 'l adăpostește.

Prin grădină a prins o fee
Gardurile 'n azalee,
Casele învolburate
 In ciorchine
 De glycine
Pe balcoane aninate.

Dimineața ideală
Ride 'n floarea de migdală,
Tineretea stă in cale,
 Intrupată
 Intr'o fată
Cu un coș de portocale.

*

Vin, Bălcescule, din somnul
Adormiților în Domnul,
Să vezi firea cum renaște:

 Totul cere
 Mîngâere
Pentru florile de Paște.

Unde ești, în care floare
Clipa ta nemuritoare
Și-a luat ființă nouă ?

 Care plantă
 Elegantă
Poartă sufletu-ți în rouă ?

Căutând urmele tale,
M'am oprit la Monreale.
— De sub vechile morminte

 Se ridică
 Plin de frică
Crinul, floarea cea cuminte.

Adio Napoli

Adio Napoli, cetate
De creaturi încântătoare,
Cu gene lungi, catifelate,
Cu sufletele însetate
De zgomot și de soare

E scris să'ți închinăm și ție
Acest netrebnic de cuvânt,
Oraș de vis și nebunie
Cum n'a fost și n'o să mai fie
Un altul pe pământ.

Incins cu viță drept cunună,
Cu gânduri calde și senin,
Inchin amorului, la lună,
Ca un păgân din vremea bună,
Paharul meu cu vin.

Adio dar, rămâi cu bine
In visul tău de dimineață;
Fii pururea fără de suspine,
Precum e drept și se cuvine
Cui crede în viață.

Când luna bate 'n mare

Când luna plină bate 'n mare
Tresare tot sub geana sereî,
Precum tresare
Un sîn sub calda sărutare
A primăverei.

S'aude glas desmierdător
Cum picură din mandolină,
Cântând de dor
La luminișul gânditor
Din luna plină.

He, tinere ce te jeleşti
Pe nestatornicele unde,
Te potriveşti
Necazului, — copil ce eşti,
Când n'ai de unde ? . . .

Te uită său te'nşală-o fată . . .
Ca ea, o mie.
Fii tînăr, — inimă curată,
Că asta'î doar adevărată
Filozofie.

Luceafăr

«Luceafăr ce vii de departe
Și vremuri străbați peste vremuri,
Ca'n lunile noastre deșarte
Luminile blânde să'ți tremuri,

«Ce patimi te poartă pe cale,
Ce doruri te mână prin haos,
De năruî luminile tale
Pe lanuri de negru repaos?»

Așa par'că zice poetul
Când noaptea privește la stele
Și intră încetul cu'ncetul
In sufletul candid din ele.

«—De vii, și tot vii, și tot scapăr
Din razele mele curate,
Ei fug și încerc să mă apăr
De groaza de singurătate.

«Tu nu știi ce crudă menire
E dată luminei supreme :
A merge pe nemărginire
In curgere goală de vreme.

«Pe când tu c'un deget în pagină
Stai pacinic la umbra pădurii
Și mintea ți-o porți în imagini
De smeï, de povești și lemuriï

«Tu poți mângâia din privire
Sclipirea luminelor mele,
Și când eă mă sting, — prin gândire
Tu poți zămisli alte stele.

«Tu ai o putere în tine
Ce rumpe izvodul a toate,
La toți voitoare de bine
Și dulce cât nu se mai poate.

«Deci lasă-ți deprinsul de-a geme
Și dorul de bolta cerească,
Că nu e iertat să blesteme
Acelor ce pot să iubească.»

S o s e s c

Sosesc cocoarele, sosesc
De după deal de țintirim,
Iar anii trec, copiii cresc,
Se schimbă tot ce-i omenesc
Și noi îmbătrânim.

Mi-aduc aminte ca acum
Când alergam cu capul gol
Prin prăfăria de pe drum
Și când ardeam cărțile scrum
Și școalei dam ocol.

Și mai târziu, când am plecat,
Ce veselie în trăsură! . .
Cum nici n'am plâns, nici m'am mirat,
Pe când plângea un biet argat
C'un deget dus la gură.

Și vreme lungă mai târziu
Când m'am întors cu dor de bine,
Nehotărît, fără să știu
Ce pot să fac și ce-am să fiu
In lupta mea cu mine.

Și 'n fine astăzi, când gândesc
La ce ne este dat să fim,
Cum anii trec, copiii cresc,
Bătrânii cum se odihnesc
 In deal la țintirim,

Mă simt nepriceput și mic
In gloata de zădărnicii,
Și nu mă pot zice nimic,
Ci numai ochii îi ridic
 Și caut spre copii.

Tivoli, 1898 Iulie.

La mormântul lui Shelley

Pe Tibrul ce curge cu turbure spume,
In pacea deplină a Romei antice,
Sub myrtul balsamic și edera verde
Mormântul se perde,
Iar glasul dintr'însul se pare că zice:
«Ce bine îmi este departe de lume!»

O Shelley! venit-am să'mă plec către tine
Genunchii și fruntea în pulberea veriî;
Venit-am să caut în lumea-ți senină
Un vis de lumină
Ce pașii să'mă poarte pe calea durerii
Spre cea ce este deapurarea bine.

Tu știi poate astăzi ce suntem și ce
Vom fi mai pe urmă, când nu vom mai fi;
De unde ne vine și cum de ne este
Duiosă poveste
Ce tremură 'n simțul de-a fi și-a iubi,
Și cum de stinge aceea ce e.

Se sbuciumă lumea, se prinde și crește,
Un val după altul aleargă și geme:
Pe toți îi îmbie o dungă de soare
Ce naște și moare
In însă-și făptura ce nu are vreme
Să prindă de veste că e și trăește.

Viața? Nimicul văpsit lângă om,
O umbră ce'n fuga c'un nour o măhuri:
Tu singur ți'nchipui un chip despre tine,
Un rău și un bine,
Și nu ești, sorman, decât cel de-alături,
Ești umbra ta însu-ți: nici cât un atom.

O alcătuire a lumii acestii
Atât de neroadă și-atâta de goală,
In care zmințeala și fapta nebună
E legea comună,
Ar fi plămuirea clocită de boală
In creerul unei oribile bestii.

Dar nu, căci există un Bine in sine!
Se pare că este ceva, ce, din vremuri,
Se luptă cu timpul, spre vremuri noi tinde
Și 'n noi se aprinde,
Iar lumea divămpă, și tu, Shelley, tremuri,
Arzi, mori de durerea de-a face măi bine.

Da. Tu, Prometeul acestui veac pàlid,
Lipsit de imagini și de idealuri,
In care copiii se nasc din greșeală
 Și mor de zmințeală,
Intinsu-ți-ai brațul pe negrele valuri,
Chiemând neființa, tu, geniul vâlid.

Și astăzi, la umbra solemnei coline,
Te plâng chiparoșii ce leagănă vântul
Și myrtul balsamic cu boabe de sânge,
 Și Tibrul te plânge;
Iar eă adorându-ți acuma mormântul,
Senin al meu suflet se 'nnalță spre tine.

Tivoli, 98.

Invectivă

Batjocorit'ați cât ați vrut
Un timp ce nu mai este,
Când viscolul de peste Prut
Sufla ca în poveste;

Când bocâncarii vistavoî,
Hălăduiți din pustă,
Soseaș stăpînitori la noi
Cu cioara lor augustă ;

Când greul stûpid și fodul
Mergera smerit să'nchine
La plăcintarii din Stambul
Și țeara și pe sine.

Destul, cu minte de copii,
Ați ris într'o neștire
De patrioții morți de vii
Surghiun la mănăstire;

De sufletele de eroi
Ce, pline de avânturi,
Eraū în cî și nu's în voi,
Bătuților de vînturi.

Un Tudor v'ar fi scos din minți
Și v'ar fi fost spre fală
Vladimiresc la Mehedinți
Și'n București dîrdală;

Un Cîmpinean și un Golesc
Sunt bunî de zeflemele
Și'n graiul vostru păsăresc
«Copii ai țerei mele.»

La voi, un panglicar e dat
Ca tip de bărbăție
Și-un calambur măi admirat
Decât o poezie.

De aceea voi vă închinați
Sarcasmului și urei,
Cu sufletele de pirați
Și gîndu'n cerul gurei.

Și v'ați ales drept ideal
Pe prostul-tombateră,
Pe care l'a icnit un val
In vremuri de holeră:

Spînatec, gras, soios, urit,
Ghebos, cu fața scurtă,
Cu capul priponit în gât
Și gâtul într'o burtă;

Zidit din greș, bolohănos,
Și, cum îi zice presa,
Un chip menit să fie dos
Ce și-a greșit adresa;

Mâncău, vorbăreț, strîmb la gând
Și scâlciat la cisme,
Și prost și cinic rînd pe rînd,
Dar prost cu aforisme,

Da negreșit că ai să fii
Tu, Fătul din poveste
Al scumpei noastre Români,
În vremuri ca aceste.

Lună .

Lună, lună gânditoare,
Inflorită ca o floare
Pe pustiul vântului,
Paznică pământului,

Multe glasuri tremurată
Către fața ta cea clară,
Dar nici unul nu ți-a spus
Cât e dorul sėu de sus,

Cum ți-aș spus fără cuvinte
Palpitările ei sfinte,
Când în brațele lui strinsă
Te-a privit privirea'i plânsă.

Și-a trecut și luna, cast'a,
Cum trec toate 'n lumea asta.

© noapte în pădure

Peste codri varsă luna
Clarul feței visătoare,
Luminând ca 'n totdeauna
Taîna apei din izvoare.

Unda se oprește 'n maluri
Și se umflă, se ridică,
Crește, geme, bate 'n valuri
Și de-o dată se despică.

Se desface apa 'n două,
Iese-o Zină din bolboacă
Cărei ramurile plouă
Sărutări de promoroacă.

Rîd stejarii, fioroșii,
Scot din flori miresme teii,
Ies din veacuri Făt-frumoșii
Și din cremene ies Zmeii.

Mura tremură pe viță,
Ard din aripi licuricii,
Vin smeriți către Domniță
Uriașii și piticiii:

*

< *Sisăilă și Gânganul*
Vin călări pe riși de munte,
Caragață căpitanul
Pe-un haram cu corn în frunte;

Badea Vulpe din Straoane
Vine în olac cu coadă,
Bate patru lighioane
De gândești că le desnoadă;

Ursu, vameș de priseacă,
Ține hâțele lui slabe:
Scoate sabia din teacă
Și salută 'n două labe.

Vin cu toții, mic și mare,
Și, purtând la coifuri mâna,
Stau la front în nemișcare,
Așteptând să treacă Zina.

Zina trece plutitoare
In lumină albăstrie,
Legănându-și pe izvoare
Scurta ei călătorie.

*

Și cum trece și se duce
Ca o stea pe valea vremii,
Ies voinicii la răscruce
Din versetele poemii:

Făt-frumos *Cercel-Pălincă*
Sare jos dintr'o poveste,
Bate malul din opincă
Și se 'nchină la neveste.

Măriuța, bibilica,
Se spăsește de rușine:
I'a 'nlemnit gurița frica
Și-a uitat să se închine;

Gânditoarea *dadă Uță*
Stă c'o labă sub bărbie,
Scrisă 'n chip de pisicuță
Gata de călugărie;

Magdalina, găinușa,
Numa 'n horbotă de pene,
Iși mlădie 'n valuri gușa
Tremurând ușor din gene.

Doamna Clara-lui Kir Vulpe
Din olacu'i vrea să sară . . .
Ce picior! și ce măi pulpe!
Ah, zglobie doamnă Clară! . .

*

Dar de-o dată printre ranguri
Șopăitul încetează;
Toți ascultă: patru granguri
Imnul Zinei modulează.

După dînșii tot poporul
Iși înalță către Zină
Rugăciunea sa și dorul
Cum îi vine la 'ndemână:

Ciripesc în somn copacii
Visul lor de dimineață;
Instrunează pitpalacii
Cobzele de prin fineață;

Lîngă vrabia cochetă
Stă mierloiul în picioare
Indrugându'î din flașnetă
Dorul lui de zburătoare.

Pelicanii în jabouri,
Barza 'n «doamnă preoteasă»
Rîndunelele din nourî,
Pitulicele din leasă;

Lume vechie lume nouă,
Totu'î viers, parfum și floare;
Dintr'o picură de rouă
Soarbe o privighetoare.

Pune 'n scorburi vîntul strună
Doina 'n ea să se alinte;
Cîntă tot, vîzduhul sună
Hramul invierii sfinte.

Lună, tu, ce ieși din vremuri
Și plutești peste abisuri,
Cum de luminezi și tremuri
Fața gândului de visuri?

Raza ta, lucind ușoară,
Pune 'n mintea-mă fermecată
Amintiri de-odinioară,
Par'că-am măi trăit odată.

Unde, când, sub ce domnie ?
Pe ce văi de Himalaia ?
Cine-o crede ? cine-o știe
De cât fața ta, bălaia ?

Tivoli. 1898 August.

Domnița Mezină

Venit-a un Prinț de departe
Cu carte regească la mână
Și vrea, cum e scris și în carte,
Să vadă pe Doamna română.
Portarul din clopot grăește
Și vin slujitorii la poartă:
«Ceas bun» Logofătul poștește
Și zice lui: «Doamna e moartă.»

«E moartă Domnița Mezină!»
«Domnița e moartă!» — «E moartă?!»
Și toți se privesc și se-închină
Și coiful pe mână își poartă.
Descalcă trupa'n tăcere;
Rămân Scudierii de pază;
Bertrando portarului cere
Pe Doamna română să vadă.

Portarul pe arcuți apasă
Și umbra coboară în șanțuri :
Pe scripete puntea se lasă,
Scrișnind din oțelul din lanțuri.
Și trec cruciații pe punte,
Sunând din mânere de săbii:
Cucori speriați fug la munte,
Pe vânt plutitoare corăbii.

Bertrando se urcă pe scară
El singur, să vadă pe Doamnă.
Rămân cruciații afară
Sub cerul albastru de toamnă.
Un clopot vecernia sună,
Ingènunche toți cavalerii ;
O blândă lumină de lună
Ingână crepusculul serii.

Dar iată Bertrando că vine
Pierdut în priviri gânditoare :
El pare că poartă în sine
Imagina moartei fecioare.
«Nimic ce mai e și viața!
«Nimic, domnișorii mei. — Vă salut.
«Naști seara și mori dimineața.
«Să mergem. — Un vis de-un minut.»

Tăcuți se pornesc cavalerii ;
Din noă cade puntea — să treacă ;
Țin caii de frâu Scudierii ;
Incalecă trupa și pleacă.
De ropote tremură munții.
Portarul plângea, și cu plânsul
Stropind chiotorile punții,
«Venea împetit» zise dînsul.

Roma, 1898.

Sufletul

Limpede murmură seara izvorul,
Apa lui tremură curpeni de mure,
Zinelor timide scaldă piciorul
Noaptea 'n pădure.

Fuge pe căile nestrăbătute,
Cântă prin peștere razelor gemii,
Cântă azurului, văilor mute,
Doîmile vremii.

Pare că lumile vrea să colinde:
Trece pe măgură, urcă pe stîncă,
Saltă, se sbuciumă, — pînă ce 'l prinde
Rîpa adîncă.

Apa lui limpede cade'n viltoare,
Spumegă 'n pulbere albe scântee,
Soarbe, desfășură raze din soare,
In curcubeu.

Apoî pe plăcidul fund de țărîină
Gârla cea turbure mersul își scрие,
Curge zăbavnică, mână și mână
Spre vecînicie.

Că poate-atunci...

Răsare luna palidă pe dealuri,
Pe văi se lasă bruma argintie :
Eraū atuncea alte idealuri
Ce niciodată n'au să mai revie.

O tu, ce tremuri, apă curgătoare,
Pe prundul gârlei din pustietate,
Intinde-ți brațul dorului ce moare
Și unda rece buzelor curate.

Și du-mă dus cât ține'n zări câmpia :
Voesc să dorm în brazdile cu soare,
Pe unde cântă vara ciocârlia
Și umblă tristă strajea de cucoare.

Că poate-atunci, din fund de bărăganuri,
S'ajungă noaptea chiotele firii
Pe nesfârșita curgere de lanuri
In preajma sură a nemărginirii.

Atuncea eū lega-mă-voiū în gânduri
Din noū, și-oiū rupe vrajea de morminte,
Spre-a mai gusta, în somn de patru scânduri,
Induioșarea ținerii-de-minte.

Don Juan

Din Veneția la Mestre
Bate luna în ferestre
Și se joacă pe lagună
Singurateca de lună,
Par'că Paul Veronese
Ar fi prins să lumineze
Cadrul nopții, într'un fond
De păr blond.

Prinde'ncet înfripare
Gondolă din fund de zare;
Mișcă numai câte-odată
Lopătarul din lopată,
Iar pe foșnetul de unde
Freamăt de suspin pătrunde,
Când își mângâie Annina
Mandolina:

«Lunecuș brumat de rouă,
Către care lume nouă
Duce alba ta cărare
Peste margine de mare ?
Ești tu puntea aruncată
Către vremi de altă dată,
Său ești drum spre o splendoare
Viitoare ?

«Doge tînăr, Don Giovanni,
Scoală și străbate ani
De la Lèpanto la mine,
Să vezi timpurile pline
De icoana ta fugară,
Către care palpitără
Sînurile iubitoare
De fecioare.

«Tu ești, tu, și altul nu e
Punctul către care sue
Dorul nostru de măi bine
Treapta scrisă în suspine,
Și în tine se închee
Idealul de femeec,
Tînăr zămislit de Soare
Cu o floare.»

Palinodie

Când toate trec, când anii fug,
Când ce-am dori nu se mai poate,
De ce ne chinuim pe rug,
Cătând cuvântul lor la toate ?

Ce-a fost, s'a dus, — ce este, è
Și va mai fi ce se cuvine.
Nu te munci să știi de ce,
Că nici nu poți, și nici nu'î bine.

Ursita noastră e să fim
Himera dorului de-a fi ;
Că suntem, ne-o închipuim
Din darul de-a ne'nchipui.

Atinge-ți degetul de gură
Și suflă'n vânt o sărutare :
Atâta e. Or ce făptură,
O năzuință spre urmare.

Un cărturar

Un măgar
Cărturar

Fu adus cu greutate
De prin țări civilizate
Și ales
De congres,
Pentru marea lui cultură,
Maiestru de agricultură.

Intr'o zi
Se trezi
Baciul Stan din Faraoane
Că'i vin patru lighioane
Ce'l poftesc
Cum sosesc
Să le pună la'ndemână
Condicele de la stîină.

Bietul Stan,
Gogoman,
Cum e omul făr'de carte,
Îi luă măi la o parte
Și gândi
A'î cinsti
După obiceiul sacru
Cu un blid de lapte acru.

Ba le dete
Brânză'n bete,
Drob de sare
De mâncare
Și trifoi
De la oi
Doar o face vre-o minune
Să găsească toate bune
Domniî din comisiune.

Măi la urmă
Iși chiemă întreaga turmă
Și'ncercă să le prezinte
Cârdurile de mioare,
Domnișoare
Gospodine și cuminte ;
Apoi cârdul de cârlanî
Dumnealor măi gogomanî,
Fiind sexul măi ingrat.

Și când fu mai pe'nserat
Iată că'ncepu să vină
 Și măgarul
 Cu samarul
Și cu bîta la ciochină.
El, pristavul avuției,
Trist, tăcut și gînditor
Și spre culmea infamiei
Priponit de un picior.

Domniî din comisiune,
Galbenî de emoțiune,
Ridicară botu'n vînt
Și'ncepură să răgească
Și să guîțe de ură
 Cînd văzură
Răutatea omenească
Câte face pe pămînt.

Auzî colo nedreptate!
 Un confrate,
Om cu-atîta protimie,
Doctor în agronomie
Și în contabilitate,
Un măgar ca dumnealor,
Ajuns rîsul tutulor!...

Apoi se îmbrățișară
Bot la bot și bot la coadă,
Hotărînd că «asta'î țară
 «Prea neroadă
«Pentru tinerii cu carte.»

Și luând pe Stan de-o-parte :

«Bine, bre, grăiră unii,
«Ast-fel știți tunde cârlaniî,
 «Voî, mocaniî,
«Par'că i-aû mușcat tăunii?
«Unde-ți e gospodăria,
«Parcurile și moșia,
«Sticlele sterilizate,
«Fabrica de derivate :
 «De brînză
 «De pînză
«Și stofe de strae
«De lână țigae ;
«De unt și de ouă
«Cu apă din două ;
«De piei tăbăcite ;
«De coarne de vite ;
 «De oase
 «Poroase
«Menite să fie
«O sută și-o mie
«De lucruri frumoase:

« Mânere de briciuri
« Și coade de biciuri,
« Bastoane sculptate
« Și nasturi de haîne
« Și nenumărate
« Articole faîne ?

Bietul Stan, încremenit,
Zise celor lighioane:
« — Apoi, să iertați, cucoane,
 « Pe la noi
 « Unt de oi
« De când sunt n'am pomenit;
« Straele și sforile
« Ni le țes nurorile,
« Iar din cornul păcătos
« Ce să faci ? că osu'i os.

La așa cuvinte grele
Unul dintre comisari
Ridică botul la stele
Și răgi către măgari:

« Să ne dea registrul-casă
« Să vedem cât cheltuește
« Cu impozite și masă
« Și cât economisește

Când mă auzi și asta,
Baciul își chiemă nevasta
Și-amêndoï se chibzuiră,
Se chitiră
Pênă ce o'nnemeriră.

Apoi Stan eși din tirlă
C'un gătej adus de gărlă,
Scrijilit și făr'de coaje.

« — Stane, astea sunt raboaje !
« — Păi că chiar așa, cucoane,
Zise Stan eșit din toane.

Atunci domnul cel mă mare,
Amărit și dezgustat
De atâta nepăsare,
Zise baciului, curat :
« — Bine, Stane, dacă ești
« Fără rost de'nvățătură,
« Cum de nu te chibzuești
« Că la tine'n bățătură
« Ai un om de viitor,
« Eminent agricultor,

- «Pomolog și astronom,
 - «Poată că unicul om
 - «Cu neprețuitul dar
 - «De-a fi și veterinar...
 - «Fără să-ți mai dau rezoane
 - «Că mai e și moldovean.
-
- « — Păi vezi asta'i rău, cucoane,
 - «Că'i măgarul pământean.
-

I N D I C E

	<u>Pag.</u>
Bucovină	7
Fluturi	9
La un model	11
Buzescu	13
Turturică	16
Flori de paște	18
Adio Napoli	20
Când luna bate'n mare	21
Luceafăr	22
Sosesc	24
La mormântul lui Shelley	26
Invectivă	29
Lună	32
O noapte'n pădure	33
Domnița Mezină	39
Sufletul	42
Că poate-atunci	43
Don Juan	44
Palinodie	46
Un /cărturar	47

DE ACELAȘI AUTOR :

Fără Titlu, poezii și novele, 1883.

Novele, (Editura Socec), 1888.

Alte Orizonturi, poezii (Editura Müller), 1894.

Lume nouă și lume veche, roman, (Editura Müller), 1895.

Novele romane, (Editura Müller), 1896.

Îmnuri păgâne, poezii (Editura Müller), 1897.

Viața la țeară, roman (Editura Müller), 1898.

PREȚUL 2 LEI